

Деймън Салваторе се бе излегнал върху клоната... кой ли пък знаеше имената на дърветата? А и на кого му пукаше? Важното беше, че е нависоко и може да вижда какво става в стаята на Каролайн Форбс, която се намиреше на третия етаж на семейната къща, и в същото време беше доста удобно място за почивка. Беше облегнал гръб върху преплетените клони, скръстил ръце зад главата си, а обувият му в ботуш крак се полюшваше на около десет метра над земята. Беше се настанил удобно като котарак, с полузатворени очи, докато наблюдаваше прозореца.

Чакаше да настъпи четири часа и четиридесет и четири минути след полунощ – магическият момент, когато Каролайн щеше да изпълни своя странен ритуал. Вече го бе виждал два пъти и бе очарован.

В този миг усети ухапване на комар.

Което беше доста странно, защото комарите не налитаха на вампири. Кръвта им не беше толкова хранителна, колкото човешката. Но убождането на тила му определено приличаше на ухапване от комар.

Извъртя се, за да се огледа зад гърба си, обгърнат от уханната и топла лятна нощ – и не видя нищо.

Само иглите на някакво иглолистно дърво. Никаква летяща твар. Нито пълзяща.

Добре. Сигурно наистина е било игличка от дърво-

то. Но определено го заболя. А и болката се усилваше, не намаляваше.

Пчела-самоубиец? Деймън опипа внимателно тила си. Нямаше отровна торбичка, нито жило. Само малка подутина, която болеше.

Миг по-късно вниманието му отново бе привлечено от прозореца.

Не беше напълно сигурен какво става, но усети внезапното жужене на Силата около спящата Каролайн, като около електропровод с високо напрежение. Преди няколко дни точно тази Сила го бе привлякла на това място, но след като се озова тук, не можа да открие източника ѝ.

Часовникът показваше четири часа и четиридесет минути и алармата се развъня. Каролайн се събуди и запрати часовника през стаята.

Късметлия момиче, помисли си злъчно Деймън. Ако беше някой обикновен смъртен негодник, а не вампир, тогава твоята добродетел – ако изобщо ти е останала такава – щеше да бъде застрашена. За твоё щастие, се отказах от подобни забавления преди почти петстотин години.

Деймън се усмихна за миг, сетне черните му очи добиха студено изражение. Погледна отново към отворения прозорец.

Да... винаги бе имал чувството, че онзи идиот, по-малкия му брат Стефан, не е оценил подобавашо Каролайн Форбс. Нямаше съмнение, че момичето си заслужаваше да я погледнеш: дълги, загорели кафяво-златисти крака, чувствено тяло и кестенява коса, която обрамчваше лицето ѝ и падаше на лъскави вълни. А и умът ѝ. Природно извратена, отмъстителна, зловна. Възхитителна. Ако той не грешеше, в момента красавицата се занимаваше с вуду магия с една малка кукла върху бюрото.

Страхотно.

Деймън обичаше творческото въображение в действие.

Чуждата Сила продължаваше да жужи, ала той все още не можеше да определи източника ѝ. Дали пък не беше вътре – в *момичето*? Не, със сигурност не.

Каролайн сграбчи трескаво нещо, което приличаше на шепа копринена зелена паяжина. Смъкна тениската си и – твърде бързо дори за окото на вампира – си облече белъо, в което заприлича на принцеса от джунглата. После се втренчи в отражението си във високото колкото човешки ръст огледало.

„А сега, какво ли би *могла* да чакаш, малката?“, запита се Деймън.

Е... май е по-добре да не привлича внимание. Чу се плясък на криле и едно черно перо падна на земята. Сега сред клоните на дървото се сгуши един изключително голям гарван.

Деймън наблюдаваше напрегнато с едното си блестящо гарваново око как Каролайн се стрелна внезапно напред, сякаш я бе ударил електрически ток, с разтворени устни, вперила поглед в това, което трябваше да бъде отражението ѝ.

Сетне се усмихна за поздрав.

Сега Деймън успя да определи съвсем точно източника на Силата. Беше вътре в огледалото. Но определено не в същото измерение както огледалото, а някъде там, навътре... в него.

Каролайн се държеше... странно. Отметна назад лъскавата си кестенява коса и тя се разпиля като водопад по гърба ѝ, навлажни устните си и се усмихна все едно даряваше с усмивка някой дългоочакван любовник. Когато заговори, Деймън я чу съвсем ясно.

– Благодаря ти. Но днес закъсна.

В стаята все още нямаше никой и Деймън не чу отговор. Но устните на отражението на Каролайн в огледалото не се движеха в синхрон с тези на момичето.

„Браво!“, помисли си той, винаги готов да оцени номер, с който някой разиграваше човешките същества. „Добре направено, който и да си ти!“

Като четеше по устните на момичето в огледалото, той различи нещо като *съжсаявам* и *прекрасна*.

Деймън наклони глава.

– ... Няма нужда да... след като днешния ден приключи – каза отражението на Каролайн.

Истинската Каролайн отговори припряно:

– Ами ако не успея да ги заблудя?

И отражението:

– ... ще ти помогна. Не се тревожи. Отпусни се.

– Добре. И никой няма, ами... да пострада смъртносно, нали? Искам да кажа, че не говорим за смърт... за *хората*.

– За какво ни е...? – попита отражението.

Деймън се усмихна вътрешно. Колко пъти досега бе чувал подобни *неща*? Самият той действаше като паяк и знаеше основното правило: първо примамваш мухата в стаята, после приспиваш бдителността ѝ и преди жертвата да се усети, ще получиш каквото си поискаш от нея, докато накрая тя повече не ти е *нужна*.

А после – черните му очи блеснаха – време е за нова муха.

Сега Каролайн кършеше неспокойно ръце в скута си.

– Важното е наистина да го направиш... знаеш кое. Това, което ми обеща. Беше искрен, когато каза, че ме обичаш, нали?

– ... повярвай ми. Ще се погрижа за теб... и за враговете ти. Вече съм започнал...

Внезапно Каролайн се протегна сладострастно – какво ли не биха дали момчетата от гимназията “Робърт Е. Лий“ да я видят в този миг.

– Точно това искам да видя – рече тя. – *Писна* ми да слушам Елена това, Стефан онова... и сега всичко ще започне отново да се повтаря до втръсване.

Каролайн млъкна рязко, сякаш някой ѝ бе затворил телефона и тя чак сега го е осъзнала. За миг очите ѝ се присвиха, а устните ѝ се стиснаха в тънка линия. После бавно се отпусна. Очите ѝ останаха приковани в огледалото, а едната ѝ ръка се вдигна и леко се отпусна върху корема. Девойката се взря в ръката си и чертите на лицето ѝ бавно се смекчиха, докато накрая върху него не се изписа изражение на страх.

Но Деймън не отвърна поглед от огледалото. Нормално огледало, нормално огледало, нормално огледало – ето! В последния миг, докато Каролайн се извърещаше, се мярна нещо червено.

Пламък?

А сега, какво ставаше тук?, помисли си лениво той и плесна с криле. Лъскавият черен гарван се превърна отново в невероятно красив млад мъж, излегнал се върху високия клон на дървото. Със сигурност огледалното същество не беше от Фелс Чърч. Но от думите му се разбираше, че ще създаде неприятности на брат му и за секунда устните на Деймън се извиха в красива усмивка.

Нищо нямаше да му достави по-голямо удоволствие от това да гледа как самодоволния му лицемерен брат Стефан, аз-съм-по-добър-от-теб-защото-не-пия-човешка-кръв, ще загази.

Тийнейджърите във Фелс Чърч – както и някои възрастни – гледаха на историята на Стефан Салваторе и местната им красавица Елена Гилбърт като на модерен вариант на легендата за Ромео и Жулиета. Тя бе пожертвала живота си, за да го спаси, когато двамата бяха заловени от маниак, след което той бе умрял от разбито сърце. Носеха се слухове, че Стефан не бил *истински* човек... а нещо друго. Демоничен любовник, заради чието избавление Елена бе умряла.

Деймън знаеше истината. Стефан наистина беше мъртъв – но беше мъртъв от стотици години. И наис-

тина беше вампир, но да го наричат демон беше все едно да наречеш Тинкърбел* вѐоръжена и опасна.

Междувременно Каролайн не спираше да говори в празната стая.

– Само почакай – прошепна и приближи до бюрото, върху което бяха разхвърляни купчини листа и книги.

Разрови се из листата, докато намери миниатюрна видеокамера, чийто зелен светодиод се взираше в нея като голямо немигащо око. Свърза внимателно камерата към компютъра си и започна да пише паролата.

Зрението на Деймън бе много по-добро от човешкото и той ясно виждаше какво пишат загорелите ѝ пръсти с лакирани в розово нокти: CFRULES. Caroline Forbes Rules. *Правилата на Каролайн Форбс*, помисли си той. Елементарно.

Тогава тя се обърна и Деймън видя сълзи в очите ѝ. И съвсем неочаквано в следващия миг момичето се разплака.

Отпусна се тежко върху леглото и се залюля напред-назад, като от време на време удряше с юмрук по матрака и хлипаше ли, хлипаше.

Деймън се смая. Но сетне навикът взе връх и той тихо прошепна:

– Каролайн? Каролайн, може ли да вляза?

– Какво? Кой? – озърна се трескаво сепнатата девойка.

– Аз съм Деймън. Мога ли да вляза? – попита той с глас, изпълнен с престорено съчувствие, докато в същото време въздействаше на съзнанието ѝ.

* Приказна фея, измислен персонаж, от пиесата на Дж. М. Бари „Питър и Уенди“ (1904), а след това и роман (1911); по-късно се появява и във филма на Уолт Дисни „Питър Пан“. Тя обича да чисти всякакви медни вещи (чаши, тенджери и пр.), по характер е злобна и понякога отмъстителна, но като цяло е приятелка и помощничка на Питър Пан. – Б. пр.

Всички вампири притежават уменията да контролират смъртните. Колко голяма е Силата им зависеше от много неща: диетата на вампира (човешката кръв даваше най-голяма мощ), силата на волята на жертвата, връзката между вампира и жертвата, дали е ден или нощ – и много други неща, които дори Деймън още не разбираше. Усещаше единствено кога Силата му се увеличава, както ставаше в момента.

А Каролайн чакаше.

– Мога ли да вляза? – изрече той с най-мелодичната си, подмамваща интонация, като в същото време смазваше волята на Каролайн със своята много по-мощна Сила.

– Да – отвърна тя и бързо изтри очите си, очевидно без да намира нищо странно във факта, че той се канеше да влезе през прозореца на третия етаж. Очите ѝ бяха приковани в него. – Влез, Деймън.

Тя бе дала необходимата за един вампир покана. С грациозно движение той се прехвърли през перваза. В стаята ухаеше на парфюм, но това ухание не беше от най-фините. Изведнъж Деймън се изпълни с диво желание – наистина бе странен начинът, по който треската за *кръв* го бе връхлетяла толкова внезапно, така неустоймо. Горните му кучешки зъби се удължиха от обичайната си големина, а краищата им се изостриха като бръснач.

Нямаше време за разговори, за любовни задявки, както обикновено правеше. За един истински ценител очакването беше половината от удоволствието. Той насочи цялата си Сила, за да контролира мозъка на Каролайн и я дари с най-ослепителната си усмивка.

Това бе достатъчно.

Каролайн пристъпваше към него, но се спря. Устните ѝ, полуразтворени, за да изречат въпроса, останаха неми; зениците ѝ внезапно се разшириха, сякаш се намираще в тъмна стая, а после се свиха и останаха така.

– Аз... аз... – успя да промълви. – Оххх...

Готово. Тя беше негова. При това стана толкова лесно.

Зъбите му пулсираха с особено мъчителна и в същото време сладка болка, която го мамеше да действа като кобра, да впие зъбите си до край в артерията. Беше гладен – не, умираше от глад – и цялото му тяло изгаряше от неистовия копнеж да пие до насита. В крайна сметка имаше и други, които можеше да си избере, ако пресушеше докрай този извор.

Внимателно, без да откъсва поглед от нея, той повдигна брадичката на Каролайн, за да открие шията ѝ, където сладкият пулс туптеше в нежната падина. Ударите му изпълниха сетивата му: биенето на сърцето ѝ, уханието на екзотичната кръв под кожата, гъста, упойваща като зрял плод и сладка. Главата му се замая. Никога досега не бе изпитвал подобно опиянение, такова нетърпение...

Такова нетърпение. Спря се. В крайна сметка имаше много други момичета като това, нали? Какво бе различното този път? Какво му *ставаше*?

И тогава разбра.

Благодаря, но смятам сам да управлявам ума си!

Внезапно разсъдъкът на Деймън се избистри, мисълта му стана леденостудена; чувствената аура, в която бе уловен, замръзна на мига. Пусна брадичката на Каролайн и застина.

Почти се бе *поддал* на влиянието на онова, загадъчното, което се възползваше от Каролайн. И то се опитваше да го подмами да наруши обещанието, което бе дал на Елена.

И отново за частица от секундата в огледалото се мярна нещо червено.

Беше едно от онези създания, привлечени от Силата, обитаваща Фелс Чърч – знаеше го. И то го използваше, опитвайки се да го накара да пресуши Каролайн.

Да измуче кръвта ѝ докрай, да убие човек, нещо, което не бе правил, откакто срещна Елена.

Защо?

Обзет от студена ярост, той се съсредоточи и насочи Силата на съзнанието си във всички посоки, за да открие паразита. Трябваше все още да е тук. Огледалото бе портал, който съществото използваше за да може да пътува на малки разстояния. И то го бе контролирало – *него, Деймън Салваторе* – което означаваше, че наистина е много близо.

Но не можеа да открие нищо. Това усили гнева му. Прокара разсеяно пръст по тила си и изпрати зловещо съобщение:

Предупреждавам те само веднъж. Стой далеч от МЕН!

Изпрати мисълта с изблик на Сила, която лумна като светкавица в собствените му сетива. Мощта ѝ би трябвало да убие тутакси всичко, което бе наблизо – на покрива, във въздуха, в клоните на дърветата... може би дори в съседната къща. *Някъде* наоколо едно същество трябва да е полетяло към земята и той трябваше да го усети.

Но въпреки че Деймън виждаше тъмните облаци, събиращи се над него в отговор на настроението му, а вятърът разлюля клоните отвън, никъде наоколо нямаше нито падащото тяло, нито се чу някакво предсмъртно стенание.

Не откри нищо, което да е достатъчно близо, за да нахлуе в мислите му, а нищо отдалечено не можеше да е толкова силно. Понякога Деймън се забавляваше, като се преструваше на празноглав и суетен, но под тази маска се криеше хладна способност да се самоанализира. Той беше силен. Знаеше го. Докато се хранеше добре и не се поддаваше на отслабващи Силата чувства, съществуваха твърде малко създания, които биха могли да се изправят срещу него – поне в този свят.

Бе имало две такива тук, във Фелс Чърч, обади се подигравателен глас от едно кътче на съзнанието му, но Деймън побърза да го заглуши презрително. Със сигурност наблизко нямаше други вампири от Древните, в противен случай щеше да ги усети. Да, беше регистрирал обикновени вампири, които се бяха събрали тук, но те не бяха достатъчно силни, за да влязат в съзнанието му и да му въздействат.

И също толкова сигурен бе, че наоколо няма същество, което би могло да го предизвика. Щеше да го усети, както бе усетил поразителните лей линии* на свръхестествена магическа сила, които бяха оформили мрежа под Фелс Чърч.

Погледна отново към Каролайн, която продължаваше да стои неподвижна, изпаднала в транс, който ѝ бе внушил. Щеше да излезе от него постепенно, като изживяването нямаше да ѝ навреди – или поне не това, което *той* бе направил. Деймън се обърна и грациозно като пантера скочи от прозореца на клона на дървото, а оттам тупна леко върху земята от близо десет метра височина.

* Въображаеми линии, концентриращи мистичната земна енергия и свързващи места с древни монументи и мегалити (като Стоунхендж). – Б. пр.